

Hvad betyder det for den enkelte?

Har du, personligt, råd til at forpasse denne mulighed?

Leder fra LaRouchePAC, 17. juni, 2018 – Resultaterne af Trump-Kim-topmødet 13. juni i Singapore har nu gjort de enorme forandringer »officielle«, der har fundet sted i denne verden i et stadigt højere tempo, lige siden afslutningen af det 20. århundrede – forandringer, der i vid udstrækning er blevet katalyseret af Lyndon LaRouches ideer og af hans hustru, Helgas, rolle som en verdensleder. Kommende fredag, 22. juni, vil *Executive Intelligence Review* genudgive en afgørende artikel af Lyndon LaRouche fra 18. juli, 1999, med titlen, »Kan du personligt overleve denne konkurs?« [På samme deadline, 22. juni, vil William F. Wertz, jr. og Dennis Speed begynde den første af 8 lektioner om LaRouches økonomi, i Manhattan.](#)

Af sådanne grunde bør vi i dag tilføje endnu et spørgsmål til det, som Lyndon LaRouche stillede for næsten 19 år siden i *EIR*. Dette spørgsmål er, »Har du, personligt, råd til at forpasse denne mulighed?«

Stedet over for de største, verdenshistoriske begivenheder, som dem, vi netop nu konfronteres med, er der en stærk tilbøjelighed til at se på det enkelte menneske – i det mindste det menneske, der ikke i øjeblikket er i avisernes overskrifter – som blot én i en gruppe, det være sig en større eller mindre gruppe. En i »banden«. »En af drengene.« Men det er ikke sandt. Det er ikke menneskets natur.

Sine begrænsninger til trods, så findes sandhedens bundlinje i

stedet i det, mange kalder »bibelsk« – den anskuelse, der siger, at jeg kom ind i denne verden nøgen og alene, og jeg vil før eller senere forlade den nøgen og alene, for at stå til regnskab for, hvilken brug jeg har gjort af det, LaRouche har kaldt min »pigrimsfærd til dødeligheden«. Dette er den sandere, menneskelige natur, som Egyptens kunstmalere portrætterede det mange århundreder før Moses blev født.

Dette er gribende skildret af omstændighederne omkring bus-boykotten i Montgomery, Alabama, i 1955-56, hvor Martin Luther King, jr. for første gang nærmest som ved et tilfælde blev kastet ind i en lederskabsposition, han aldrig havde bedt om, og så pludselig blev tvunget til at kæmpe sig igennem sin egen forpinte selvtillidskrise, før han faktisk kunne begynde at lede.

Som David J. Garrow beretter i sin King-biografi fra 1986, *Bearing the Cross*, så var ingen af de etablerede, sorte ledere i Montgomery kvalificeret til at lede den nye bevægelse for at boykotte byens busser pga. deres dårlige behandling af de sorte, pga. de personlige kløfter og gruppekløfters forværrede fronter, som splittede disse ledere. Hvis en gruppe tog positionen som præsident for den nye sammenslutning, ville de andre måske ikke støtte boykotten fuldt og helt. De gensidigt fjendtlige grupper valgte den meget unge dr. King, nybegynderen, om ikke af anden grund, så fordi han endnu ikke havde haft tid til at tiltrække personligt nag og nid. Lederen af en af grupperne sagde til en ven, at pastor King, selv om han var ekstremt veluddannet og veltalende, med sine 26 år mere »lignede en dreng end en mand«.

Da pastor King blot var én af de nominerede til præsident, forventede hans nærmeste ven, pastor Ralph Abernathy, at han ville afstå. I stedet svarede han efter en pause, »Jamen, hvis I mener, jeg kan være til nogen tjeneste, vil jeg« og accepterede.

Da han kom hjem den aften, mindre end en time før det

massemøde, hvor han skulle holde hovedtalen, overvejede han, hvad han kunne sige til folk på mødet. Da han indså, at han ikke kunne forberede en tale, blev han »grebet af frygt« og »overvældet af en følelse af utilstrækkelighed«, som han senere skrev. Bøn lagde en vis dæmper på hans frygt, men han var stadig usikker på, hvad han skulle sige til de tusinder, der allerede var mødt op udenfor for at høre ham.

Når vi således fejrer dr. King, som LaRouche-bevægelsen netop har gjort endnu engang i Manhattan med Schiller Instituttets opførelse af Beethovens Messe i C-dur og afroamerikanske spirituals til ære for dr. King og Robert Kennedy, der begge blev myrdet for 50 år siden, så fejrer vi vores virkelige menneskelige natur. Dette er vores mulighed, og den kommer ikke igen.

Foto: Præsident Donald J. Trump og Nordkoreas leder Kim Jong-un, spadserer sammen til deres udvidede, bilaterale møde, tirsdag, 12. juni, 2018, på Capella Hotel i Singapore. (Official White House Photo by Shealah Craighead)